

UBND XÃ ĐẠI THANH

Lắng sâu cùng trang sách

THỜI NẮNG XANH

*Nắng trong mắt những ngày thơ bé
Cũng xanh mơn như thể lá trầu
Bà bố cau thành tám chiếc thuyền cau
Chở sớm chiều tóm tém
Hoàng hôn đọng trên môi bà quạnh thắm
Nắng xiên khoai qua liếp vách không cài
Bóng bà đổ xuống đất đai
Rủ cháu cháu, cào cào về cháu bắt
Rủ rau má, rau sam
Vào bát canh ngọt mát
Tôi chan lên suốt dọc tuổi thơ mình.*

Trương Nam Hương

Trong “Thời nắng xanh”, Trương Nam Hương đã mời người đọc trở về một miền ký ức dịu êm, nơi ánh nắng tuổi thơ luôn ánh lên sắc xanh mát lành như hơi thở đầu ngày.

“Nắng” trong ký ức ấy không chỉ là sự rạng rỡ của thiên nhiên, mà còn là vẻ trong trẻo của những tháng năm thơ dại, khi mọi điều bình thường đều trở nên lung linh dưới đôi mắt trẻ. Giữa không gian thôn quê hiền hòa, hình ảnh người bà hiện lên như điểm tựa ấm áp nhất: lặng lẽ, tảo tần nhưng luôn tỏa ra một thứ ánh sáng hiền hậu khiến cả tuổi thơ trở nên đầy đặn. Những chăm chút bà dành cho đứa cháu - từ bữa ăn dân dã đến những niềm vui nhỏ bé của đồng quê - đều được tác giả nhìn bằng ánh mắt tri ân, khiến từng chi tiết đời thường trở thành nốt nhạc dịu dàng của ký ức. Chính tình yêu âm thầm ấy đã dệt nên dòng cảm xúc liên mạch để tuổi thơ không chỉ là chuỗi ngày đã qua, mà trở thành vùng sáng nâng đỡ tâm hồn trong suốt hành trình trưởng thành. Bài thơ thấm đẫm hơi thở của sự bình yên, lan tỏa cảm giác menh mang như một buổi chiều cũ bỗng bất ngờ trở lại, chạm nhẹ vào nơi sâu kín nhất của trái tim. Cảm nhận rõ rệt nhất khi đọc bài thơ là nỗi bồi hồi khó gọi thành tên: vừa ấm áp bởi tình bà cháu mộc mạc, vừa man mác bởi hình bóng một thời không thể níu giữ, thời mà nắng, đất, người hòa lẫn để tạo nên vẻ đẹp giản dị mà bền lâu.

Khép lại trang thơ, điều còn đọng lại là một niềm dịu ngọt rất khẽ, khiến ta nhận ra rằng những gì nâng đỡ ta từ thuở bé thường không rực rỡ, nhưng lại sáng lên bền bỉ trong suốt cuộc đời.